

MEIDAG

De kerzelaar zijn trouwgewaad
heeft aangedaan:
vandage moet hij, meidag is 't,
ter bruiloft gaan.

Elk taksken is een priem nu, die,
bewonden, wit,
tot tenden, in een' witte schee
van blommen zit.

Beruwrijmd, was hij schoon, wanneer
de winter woei:
veel duizendmaal is schoonder nu
zijn blomgebloei.

Te winter was zijn' schoonheid als
een' beeltenis
des levens; koud en ijdel, zoo
de schaduwe is.

Geen schaduwbeeld en is hij nu,
geen schijn, maar al
dat schoon is, al dat levende, en
dat liefgetal.

't Is bruiloft, en 't is zonneweêr:
de zomermeid
den bruidegom verwacht
die haar was toegezeid.

Rijmsnoer

DE OUDE KOPWULGE

De oude kopwulg', hoort mij melden,
achter lande zie 'k, onzelden,
't hoofd met jarig hout gelaân,
hellende over't water staan.

Tweemaal schoone is ze aan te schouwen:
eenmaal in den diepen, blauwen
hemel; en, beneên weêrom
in den diepen waterkom.

Och, hoe geren, achter strate,
zie 'k u, groene vogelzate;
hoore ik, als ge zingt en klingt,
's morgens, . . . en de zonne blinkt!

Och, hoe is mij lief het leken
dikwijls van den dauw gebleken,
vallende in den waterplasch,
uit uw vochtig meigewas!

Blijft nog lange, o oude bonke,
staan daar, van den wulgentronke,
staan en, bij den waterboord,
dragen jonghout, immervoort!

Wij zijn 't jonghout, die op de oude
koppen staan, wier menigvoude
wortels uit den moederschoot
halen ons het daaglijksch brood.

Late God nog lange ons wachten,
eer, eilaas, wij, kruime en krachten,
door uw' val, voor goed geroofd,
vallen, met uw vallend hoofd!

Rijmsnoer

BONTE ABEELEN

Wit als watte, en teenegader
groen, is 't bonte abeelgeblader.

Wakker, als een wekkerspel,
wikkewakkelwaait het snel.

Groen vanboven is 't en, zonder
minke, wit als melk, vanonder.

Onstandvastig volgt het, gansch,
't onstandvastig windgedans.

Wisselbeurtig, op en neder,
slaat het, als een' vogelveder.

Wit en grauw, zoo, dóór de lucht,
«bonte-abeelt» de duivenvlucht.

Rijmsnoer

BETULA ALBA, L.

'k Groete u, wit als molkenroom,
in den bossche en achter strate,
's zomers, 's winters, vroeg of late,
bleekgebolden berkenboom!

Edeldrachtig houtgewas,
's zomers laat ge uw' teere takken,
hangend haarwijs, ommezwakken,
of 't een spruitend water was.

Lijzig, dóór uw hoofdgewaai,
ruischt het dan, of, in uwe armen,
honge een' bende bie'n te zwarmen,
rustloos, in den zonnelaai.

's Winterdaags, alhier aldaar,
om uw' blanken hals en rugge,
zwart gelijk een meuzievlugge,
zwiert uw schudderachtig haar.

Reuzen zijn de boomen dan,
die malkander, bloot van armen,
slingervuisten, dat men 't karmen
heinde en verre hooren kan.

Daar noch eek noch essche en wast,
hooge in 't noorden, hoore ik melden,
't land der skandinaafsche helden,
staat gij, rotse- en wortelvast.

's Scheemans roede en 's boden staf,
't heidensch recht- en vredeteeken,
esschen hout en was 't, noch eeken:
't was uw' berken borst, die 't gaf.

«Berk,» zoo hiet de noordsche B,
een der zestien ruinenstaven,
die, onroomsch, te weten gaven
wat ons voorvolk dacht en dee.

Schald, die wijsheid wist, hij nam,
eer hem pergamenten blâren,
of papier, berijmbaar waren,
uwen bast, o berkenstam.

't Schamel daaglijksch-broodgenot
spaart de berk u, bezembinders.
«Spaart den berk, gij haat uw' kinders,»
leert u, ouderen, 't Woord van God.

Weg en woonstede opgefrist,
maakt den berkmei torreveerdig:
morgen draagt men 't Hooogerweerdig
om den dorpe en. . . kermesse is 't!

Daarom heffe ik, overwaar,
komende in den bossche u tegen,
of omtrent des Konings wegen,
u den hoed, o berkelaar!

Rijmsnoer

PEREN

Gebogen hangt het perenhout,
bevallig, onder 't menigvoud
gedrag, dat hem bewonderen laat
alom, en op de boomen staat.

Zoo druiven, in malkaâr geklist,
bij groote en dikke krabben is 't,
dat top en takken, scheefgelaân,
bezwijkend, van de peren staan.

Hoe schoone, als 't lieve zonnelicht
daarop zijn' mooie stralen zicht;
en, geluw-, groen- en grauwegeveld,
fijn goud op al die peren smelt!

Hoe spannen ze, in hun' ronden glans,
vol zerpe en zoete zeupen gansch;
die, borstgemeene en lijfgenoot,
nog wassen, bij den moederschoot!

Het staat er die, vol rooden schijn,
bloedverwig als de kaken zijn
van menig menig menschenkind,
dat m'hier en daar ten boere vindt.

Het staat er, effenbruin van bast,
aan kleene, teere takken vast;
die 'k puilen zie, alhier, aldaar,
ter pelen uit en. . . ponden zwaar.

Vaartwel, die zulke giften laat,
o zonne, aleeer gij henengaat,
en elders weunt, den langen tijd
dat 't wintert, en ge onzichtbaar zijt.

Dat 't donker is, dat 't waait en buischt;
dat verre is al het groen verhuisd;
dat, naakt, of heel met ijs belaân,
onvriendelijk de boomen staan.

Vaartwel, o zonne!. . . Hij is groot,
diens hand u in den hemel schoot;
diens goedheid, die geen' beurte en kent,
bij beurten, ons den zomer zendt.

Bloemlezing bomen

---

o Eeuwig goede, om al het goed
dat 't bakelen van de zonne doet
onze onbeholpen' schamelheid,
zij lof en eere u toegezeid!

Rijmsnoer

SALIX VITELLINA, L.

Wijdauw, wat zijn uw' wiskens net,
goudgeluw, al vol groen bezet,
dat mat is, en als morgengrauw:
dat nijgt, vol nesschen hemeldauw!
Op ieder loofken, elke wis,
een levend leekske liggende is,
dat beeft, dat loopt, dat valt, dat vaart
— en 't loofken danst — te grondewaard.
't Is lieflijk! Laat de zonne maar,
die dompelt in de dampen daar,
nog nuchter zijn; en 't morgenlicht,
dat 't wolkenzwerk op de aarde zicht,
nog nevelachtig: helder licht,
wijdauwstruik, al uw wissenpracht;
met glans daarop, en vochtigheid,
die 't goud veredelt, heengespreid.
Verkoelend een aanschouwen is 't,
nog schoonder, want 't de zonne mist;
en zuiver. . . als een kindgelaat,
dat, moegeplonst, de tobbe uit gaat.
U dankt, o God, mijn herte en zin:
't wijdauwrijs ook — heeft schoonheid in!

Rijmsnoer

«MIMOSA»

Qui spem non habent!

Mimosa, 'k heb, aan menig bed,
zorgvuldig in een glas gezet,
u weêrgevonden,
daar, stervende, in zijn wit gewaad,
een uitgeleefd, een lief gelaat
lag neêrgebonden.

Wat kwaamt gij daar, Mimosa, groen
van lijve en blond van hoofde, doen,
in 't land geboren
der zonne? Hoe, in 't wild beheer,
des Winters, hadt gij, taksken teer,
den weg verloren?

En kwaamt gij, halfgestorven schier,
van 't lange reizen, ook nu, hier
een huis ontzorgen,
daar, moegeleden, lijdt en zucht
een blomme, die de levenslucht
zal derven, morgen?

Of, trok u 't stille sterfbed aan,
om, stervend, hier in 't glas te staan,
twee halve dagen,
en weg dan ook, met 't lijdend wicht,
dat, lang, daar in zijn laken ligt,
te zijn gedragen?

«Mimosa», — 'k heete u geerne alzo! —
die laatst ontliept, och, al te noo,
uw volk, uw' vrienden;
die nooit, o schoone deugdvriendin,
tot hulpe u, noch vermaak, veel min
tot eere en dienden!

«Mimosa», blomgelijk, zoo stond
gij bloeiende, in den moedergrond:
de winden sneden
u 't brooze lijf, ten wortele, af,
en neêr zoo ligt uw blommenstaf
gevallen, heden.

«Mimosa», uwen naam getrouw,
eene onbevleete Hemelvrouw
gij na te streven
betrachttet, in uw onbevleete,
onruchtbaar, al te onuitgestrekte,
eenvoudig leven.

Het edel beeld, en 't schoone, zaagt
gij blinken, van de Moedermaagd,
en, uit de banden
des levens teeg, en tuide 't, ja,
uw hemelzuchtig zielken, na,
in zoeter' landen.

Ei! treurende, om u henen, zag,
in waanzin en in rouwbeklag,
ik hopeloozen,
die, schuwende uw aanschouwen zoet,
verleenden u nen laatsten groet,
en valsche roozen.

Gij zaagt ze, en wierpt uwe armen uit,
dien droeven keer, en spraakt zoo luid,
uw laatste bede:
«Och gij toch — ai, 'k en kan niet meer! —
bemint Dien ik beminne, aleer
ik sterve, mede!»

Ze ontsprongen 't! Neen, beloven iet
en zouden ze, of een eindverdriet
u sparen! 't Sterven
was nakende, en gij gingt aldus,
berooft van al, den liefdekus
des Heeren erven.

Ik zag uw lijk: vol blommen lag 't
en kroonen! Op uw' wangen zacht,
nen lichten bloos ha
de vlamme, die omtrent u stond,
gespreid! — En uwen zoeten mond. . .
Och God, «Mimosa!»

Rijmsnoer

Appelbloeien,
half ontloken,
blijer rood ik
zelden zag
als uw' bleekbloe-
roode blomkes,
versch ontluikende
in den dag.

Rijmsnoer

Hoe donkerbruin, mij al
omtrent, de linden staan,
die zwanger gaan,
van 't ongeboren loof
    dat, in de lentedagen,
hun lijf zal, losgedaan
    uit 's Winters handen, dragen!

Rijmsnoer

CYTISUS LABURNUM L.

Men spreekt van «Goudenregen», maar
gelukkig mag het heeten,
dat eventwel de wolken daar
nog altijd water zweeten.

Rijmsnoer

CYTISUS LABURNUM

Gevlerikt, na der vliegen aard;
gereesemd, al omleegewaard;
eenvervig, en van goude fijn,
des goudenregens blommen zijn.

Zij staan in krabben, lang en smal
van lijve; en recht een regenval
gelijken zij, van goude, . . . neen,
van zijde en licht en edelsteen.

't En is van al dat bloeit entwat
zoo geluw, in geen blommenstad;
't is geluw, naast aan 't groen,. . . 't en doet,
't is groen, ten geel'wen uitgezoet.

Als, ievers in den hof gestaan,
de goudenregens opengaan,
de duisterheid van 't groen verdwijnt,
«het regent en de zonne schijnt.»

Hoe jammer, dat zoo gauw voorbij
uw' vlagen gaan van goude, en gij,
o gulden regen, al te broos
van leven zijt ge, en tijdeloos!

Gij strooit den weg, nen dag nadien,
of twee, dat wij u open zien:
zoo derf is dan uw dood gelaat,
als kaf, daarop de vlegel slaat!

En, eens dat eene aan 't vallen is,
de stervenstijd van allen is
gekomen: geen een blomme en kan't
meer houden: 't goud is uitgebrand.

O goudenregen, heel en al
het jaar, zoo heet gij regenval;
doch regenval van goude, alear
het meien zal, en zijt gij meer.

'k Verlange al, eer de maand daar is
weêromme, en tend de hoven, frisch,
vol goudeware en zonneschijn
geregend door uw' blommen, zijn.

Nagelaten dichtwerk

Schoone castanjen, hoe blijde is uw groen,
vol sneeuw witte keerskens gesteken;
ze blinken, ze bloeien, ze dansen, ze doen
hun' dienaar, ootmoedig geweken
voor 't waaien van 't windtje, dat op en dat neêr,
voor 't waaien van 't windtje, dat weg en dat weêr
komt wandelende over uwe takken gegaan,
noch stille en laat staan
geen een van uw wentelende blaren!
Schoone castanjen, hoe blijde is uw groen,
één zee is 't, vol zadgroene baren!

Tijdkrans

Daar staat hij, 't edel hoofd omhoog,
gestriemd tot in de wolken,
de populier;
hij zwinkt alhier,
hij zwankt aldaar,
en knikt goen dag beneên hem, naar
het nederig verhoog
van huizen, steên en volken.

Hij ruischt, dat m'heinde en ver hem hoort;
hij worstelt met de winden,
die, beetende op
zijn' hoogen top,
zijn tenden raad,
omdat hij 't hun niet vrij en laat
in 't luchtruim, ongestoord,
hun' breede baan te vinden.

De mast van 't hooge schip, dat zucht,
vol grauwe lijnwaadpanden,
weêrstaat als hij
de heerschappij
en 't durven van
de winden, die in 't zeilgespan,
dóór 't brieschen van de lucht,
bergopwaards henenbranden.

Hij buigt, maar van vergaan en is
geen spraak. De winden stoken
om niets, en al
hun tergen zal
zijn vroom gebouw
bespoken ongedeed, zoo gauw
eens moe gebleven is
hun' boosheid, en gebroken.

Zoo spant de populier en snoert
zijn' taaie wortelpezen,
lijk touwen vast
omtrent den mast,
met schuinsch geweld,
zoo scherlinge en zoo scherp gesteld,
dat, scheurt er iets of roert,
het eer de grond zal wezen,

als hij! 't Is of 't de weêrga waar'
der weêrgalooze bergen;
't is of hij, trotsch,
den zetel Gods
bestookte; 't vier
des hemels durfde rooven schier,
en 't onderaardsch gevaar
des afgronds wilde tergen.

Hoogedele, laat beneên uw stam
me u, wankelbaar, bewonderen;
en wekkend zij
uw voorbeeld mij
om ook, voortaan,
getroost den vijand weêr te staan,
die roekloos ondernam
mij vreeze in 't hert te donderen.

Eilaas! En komt des winters hand
u jonk- en schoonheid stelen;
als 't waait en buischt
en 't al verhuist
dat blij is, nooit
gewanhoopt, noch den hals geplooid!
Laat vrij den wind in 't zand
met uwe blâren spelen!

Volherdt en ziet betrouwend naar
den dagraad in den oosten:
ontwekken zal
't, en leven al
dat dood is nu
en slaapt! Dan weêr, benevens u,
zal 't nieuwgeboren jaar,
zal 't zonnelicht mij troosten.

Vol vogelkens, die nesten broên,
vol piepende uitgekropen'
bewoners van
uw' takken, dan
zult gij weêrom
mij, vriend en u hier willekom,
ten hemel schouwen doen
en altijd, altijd hopen!

o Pereboom, belaën
met al goudgeelwe blaën,
octoberziek en treurig,
de winter is 't, die naast,
en 't al het land uit blaast
dat groeizaam is en geurig!

Nog onlangs stondt gij daar,
o schoone perelaar,
één' witte wolke blommen,
die 't weerd was om te zien,
en die naar u de bien
van verre en na deed kommen.

De zomer ging voorbij,
en dan bekroondet gij
uw edel hoofd met bruine,
zoetvleeschde peren, van
daar schier mijn hand aan kan
tot in uw' hoogste kruine.

Nu staat gij daar en treurt,
ontkinderd en ontkleurd,
en schijnt alom te vragen:
zal niemand, die mij zag
in mijnen schoonen dag,
me een meêlijend herte dragen?

o Pereboom, vaart wel;
'n wilt vóór winter fel
noch weemoed buigen neder:
de winter komt en gaat,
o pereboom: weêrstaat,
verrijzen zult gij weder!

Tijdkrans

PERELS

Nog eer de blâren schieten,
in 't hofbeluik,
hoe geren zie 'k uw sprieten,
o perestruik;
hoe geren zie 'k uw takken
vol blommen staan,
vol perels, al in pakken
eer ze opengaan!

En mochte ik maar, zoo even,
door Gods beschik,
u, peretakken, geven
nen toovertik;
't en zou geen pere krommen
uw hout, voortaan:
veel liever zie 'k de blommen,
eer ze opengaan.

'k Zie geren, in de hoven,
uw peren groot,
de zonne zitten stoven
al rijp en rood;
maar 'k zie wel nog zoo geren
uw blommen staan,
de *perels* van de peren,
eer ze opengaan.

Nagelaten dichtwerk

Bloemlezing bomen

De bleekgroene schaaiaards,
nog nauwlijks geblaârd,
rijên hooge in de wolken
hun' lochtige vaart

Nagelaten dichtwerk

O GOUDEN AHORNBOOM

o Gouden ahornboom
die versch in 't gestraal
der lente uw bloesem ontzwachtelt
hoe prachtig
in bleekroode schalen geschachteld
geen groen en is 't

Nagelaten dichtwerk (onafgewerkt gedicht)

BIGNONIA CATALPA L.

't Heeft fel gezomerzijpt, en, water gieten,
onthier een amerij, deed 't immer aan;
nu zijn de scherpgepinde zonneprieten,
na lang geweld, de wolken doorgegaan:
't geluchte is los, in tweeën zijn al de banden,
die lijndoek om geheel den hemel spanden.

Hoe helder blinkt het blanke wiel, dat even
onzichtbaar, zichtbaar nu, en bloot, alom
geworden, geuten giet van licht en leven
in 't blauwe van den blauwen hemelkom!
't Slaan bliksems in de lucht, en louter sprangen
van reinboogverwe omtrent de boomen hangen.

De wind is opgestaan; hij schudt de blâren
dat 't perels overal aan 't leken gaat;
in 't groen catalpaloof hij, heengevaren,
de schaduwe en de takken openslaat
daaronder ik nu zitte en asem hale,
nu zuchte, in de al te heete zonnestrâle.

Het voor- en 't nagetij elkaar genaken
midbâmesse en midlente is 't, almedeen;
op ieder lapken loofs er blommen blaken,
aan ieder taksken hangt er edelsteen,
dat, geluw, groen en rood en blauw, van boomen
vol bleuzende appels doet, en peren, droomen.

Een wonderlijk aanschouwen! Hoe 't gelooven,
schoon nauwe ik zitte en zie, dat 't anders niet
als lekend loof en is, en scherpe schooven
van stralen, die daarin de zonne schiet:
't is alles even vrij, van verwe en voege,
of Adams paradijs weêr opensloege.

Dat menigmaal mij worde een' wonne als deze
geschonken, onder u, Catalpa schoon;
de hand die u daar zette 'et welzijn weze
gegeven van Gods ongekenden loon!
En, zie 'k u zelden weêr, in later tijden,
uw zijden zeildoek zal een ander blijden.

Nagelaten dichtwerk

AAN DEN LINDEBOOM

o! Wat schoon-, wat bolgekruinden
lindeboom
van verre ik staan zie, blinkende in den
morgendoom!

Heel is hij gewelkerd al, en
duizendvoud
van verwen, langzaam afgesleten
guldengoud.

Dag en schijnt er op, noch noensche
zonneglans:
't is vochtig en de hemelkomme is
duister gansch.

Doch, ik zie mij, zonnewijs in
't nedergaan,
die najaarsche, ei, die bolgekruinde
linde staan.

Ringsom rijzen hooge en groote,
zwart en zwaar
getakte boomen, naast die lieve
linde daar.

Diepe schaduw schieten ze en een
donkergroen
gewelf zij om het wezen van die
linde doen.

Weest gegroet mij, nauwlijks uit den
morgendoom
erkenbaar Lieve-Vrouwken, aan den
lindeboom !

Nagelaten dichtwerk

PLATANUS ORIENTALIS L.

Alhier, aldaar, wijd uit, wijd om,
wijd afgevallen blaren
bezabbereren mij 't wandelpad,
alsof het vagen waren
van verwers handen, geelwe of groen,
die 't grauw der aarde blinken doen.

Een zure wind is opgestaan,
die 't schoone der platanen,
zijns ondanks, al te langen tijd
zag schaduwen de banen
van 't zomerhof. 't Is winter haast
en 't oud, afjunstig noorden blaast.

Die zatgezopen, zooveel tijd,
aan 't zalig zonneleven,
daar stonden, ei! zoo roekeloos
en 't hoofd omhooggeheven,
gevallen zie 'k nu, los en loom,
beneden den plataneboom.

Zoo valt, die op de winden schreed,
ééns bliksemens, doorschoten,
de vogel, bei zijn slaggers af
en langzaam neêrgevloten,
in 't zand des wegs: met borst en klauw
vergeefs gewend naar 't hemelsblauw.

Plataneboomen, 't deert mij, dat
ik, wandelende, 't zoete
geweefsel van uw schaduwkleed,
in 't stof betreden moete;
dat eens zijn bergzaam looverdak
mij bood, wanneer de zonne stak.

Dat eens mij zoete zangen zong,
wanneer, te lossen toome,
de bolle wind zijn' sprongen sprong
en liep van boom te boome;
al zuchtende . . . o, zoo schoon en kweelt
geen vinder, die de harpe speelt.

Bloemlezing bomen

Dat eens! . . . Maar nu is 't veeg en 't valt
in 't graf: de winden loeien
zijn lijkgezag! Platanenloof
te zomer zal 't hergroeien
en wederom den zonnenschijn
mij zachtend voor de voeten zijn.

Nagelaten dichtwerk

VAN DE WILGEN

AAN VICTOR VAN COILLIE

Hoe dikwijls een blad uit mijn album gescheurd
en gestrooid op de varende Mandel!

Hoe dikwijls, daar tenden den hof, op den bank,
gezucht om u, blinkende wilgen!

Want wie die u beelden kan, edele natuur,
gij blinkende wilgen, wie maalt u?

Daar tenden de strekkende weide, daar neêr,
wie beeldt u, o blinkende wilgen?

Intusschentijd komt hij, die reket en telt
voor hoeveel zijne hand u mag leveren.

Daar is hij! — o Wilgen toch, duikt u, verbergt
uw stammen: ze komen, ze zijn daar!

Zij zitten en wetten het staal op het steen,
en het steen op het staal, dat het knerzelt.

o Aarde, gij moeder van al dat er leeft,
gij baardet, gij voeddet de wilgen:

zij klampen u, moeder, zoo vast en zoo teer,
o moeten ze, moeten ze losgaan?

Hoe dikwijls een blad uit mijn album gescheurd
en gezucht naar u, blinkende wilgen!

En, treffelijke wilgen, daar stondt ge toen nog,
gij ligt nu geveld en gevallen!

Hoe dikwijls en schouwde ik des morgens u niet,
bij 't krieken des wordenden daglichts,

met dien blauwenden band om uw zilveren kruin,
lijk het snoer om het haar van een Engel!

Toen kwam daar de zonne en ontliet u den band,
en hij smolt in de blauwte des hemels,

en, schoone, toen braakt gij vooruit in het licht,
en stondt daar vol enkele schoonheid.

Zoo brak uit het graf eens die morgen en dag,
die hemel en aarde gemaakt heeft;

zoo breekt gij, mijn ziele, uwe banden wel eens
en staat ge op uw eigene vleugelen.

Hoe dikwijls een blad uit mijn album gescheurd
en gestrooid op de klagende Mandel!

o Treffelijke wilgen daar stondt gij weleer
en schuddet uw kleed in den morgen;

en schuddende ruischte 't, lijk zilver en goud,
vol springende en klingende vogelen;

en priemende boorde er de zonne toen deur,
langs duizend beschilderde paden;

vol somber en donker en duister en groen,
vol verwen die niemand een naam geeft;

vol glinsterend rood, en vol glimmerend wit,
vol blauwendig pinkelend purper;

vol sterren en vonkels en pralend gesteent,
dat afviel en tinkelde in 't water.

Zoo stondt gij daar, treffelijke wilgen, weleer,
vol pracht in den blinkenden morgen,

den arm op den hals en den hals in den arm,
gesteund op malkaar lijk twee vrienden;

alhier en aldaar, lijk een reuzengewelf,
gebouwd lijk een kerke op het water;

het water dat tusschen u beiden voorbij
liep, langzaam en lachend daarhenen.

'k Heb dikwijls een blad uit mijn album gescheurd
en gestrooid op de varende Mandel,

nu éénmaal een blad in mijn album bewaard,
geteekend: «Een blad van de wilgen.»

Dichtoefeningen